

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će! F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerje, knižicziščjerni w Budyschije a je tam ja schwórtlětni pschědplatu 40 pj. dostacž

1. njedžela' po tšoch kralach.

1. Móji. 28, 10-17.

Wótz Jakub bě na čžětanju. Ščto je pola naš přjedy ščto wjedzał wo čžětanju? Haj, i z usych daločich krajow bychu drje nam pišali, so šu tam ludžo w połnym měrje žimi byli, so šu potom njenadžujzy šo njepšchěželjo na nich walili, so šu šebi to najnusnišče nahrabali a se wšy hnali a šo lědma wohladali, dokelž njepšchěželjo ša nimi čžěrjachu. Ale my šebi myšlachmy, so tajke něščto we našchim kraju ženje móžno njebudže. A tola šu pschi spočatku wójny tež w našchim kraju ludžo i domišny pschěd njepšchěželom čžěcacž dyrbjeli. Tych je tež po tykazach, kotřiž běchu něhdy wuczahnyli, šebi w z usych krajach, tam šwoje sbože pytajo, dom saložili a kotřiž běchu we wójnstim čžaku wot tam wupołasani. A někotryžkuli jaty wojak je wjazy hacž junkrócž spytal, šwojim čžwilowarjam wuczětnyčž a jemu je šo to radžilo, so je nětko šašo domach. Ščto pať na naš čžaka w tutym tať njewěštnym čžaku a hacž šuano tež my njebudžemy šrudny khlěb z usby jěščž dyrbjecž, ničto njewě. Tola, jeno šo šo pschězo a wšchudže ł Bohu džeržimy, dha tež na čžětanju wopuščženi njebudžemy. To wobšwědcži nam našč džěnsnišči tekst.

Jakub na čžětanju.

1. Jeho wulka nusa.

2. Jeho jemu spožčžena rjana' pomoz.

1. Jeho wulka nusa. Wótz Jakub bě w domje šwojeho nana Šsaala w Bersabje bydlil. Bersabe pať

leži čžiscže w polońiškej Palestinije. Do Herana, do Mesopotamiskeje, ł pschěčželstwu šwojeje maczerje pucžowasche. Wšchi tym dyrbjesche pschěš žyłu Palestinu, tutón rjany, plódnj kraj, w kotrymž mēd a mloko bēžesche. Něchtóžkuli pschěš šwój wótzny kraj pucžuje. Wón stupa na jeho lēšojte hory a kroczi pschěš jeho plódnje doły a plódniny. To pucžowanje je jemu wulke wješele a wón potom wjele wo nim powědacž wě. Ale Jakub njebě žadny wješeke pucžowat. Wón njeje wjele tych rjaných Kanaanšich horow a tych plódných figowzow a wolijowzow kēdžbu mēl. Wón džě bē čžětanž. Wšchi tym bēšče khdny. Wón njecžehnjesche po šwojim pucžu, kaž něščto lēt přjedy Abrahamowy wotrocžł Šliesar, i wulkim pschewodom; wón wšchat, kaž šo posdžiščo wusna, ničto njemēšesche, hacž šwój kij, na kotryž šo šepjerasche. A hdy by jeno to bylo! Ale wón nješesche w šebi dwoje, ščtož jemu kóždy krocžel czežku čžinjesche: dopomnjecža na dom, kiž bēšče wopuščžicžž dyrbjal, a šwědomje, kiž ł njemu wo jeho winje rēcžesche. Haj, to dopomnjecže na wótzny dom; Jako šo šlónzo khowasche a wón šo lēhny, kamjeń pod šwoju hlówu položil a mēšesche wysche šo te rjane ale šymne hwěšdne njēbjo, dha drje jeho dopomnjecže jeho wrócžo do domišny wjedžesche. Wón widžesche šwój nanowy dom, w kotrymž bē i nanom, maczerju a bratrom ša blidom šydał. Wón widžesche te durje, i kotrymž bēšče lēta dolho won a nuts khdžil, te pucže, po kotrychž bēšče šwoje stadla won a dom honil. Wón šlyšesche w duchu te šłowa, kiž nan a macž ł njemu rēcžesčtaj, a čžujesche to sbože, kiž bēšče tam mēl, hdyž bē wot nana a maczerje šastarany. A nětko bē to wščo šhubil — šuano na pschězo a wón njewje-

džesche, hacž nana a macž hdy sašo woblada. Ach, pschi tutych myšlach drje so jemu horze bylsy i woczow lijach a kamjen pod jeho głowu macžachu. A tola jemu tuto dopomnjecze sašo derje czinjescze, kaž sestarcjenemu spem, kiž rjany czaš jeho mlodosce wobspema, wutrobu wolšchemja. Ale do tuteho dopomnjecza mjetasche jeho sle šwedomje paluze plomjenja. Haj, jeho nan bescze klepn, so dyrbjescze i rukomaj mašacž, hdyž chyzsche teho pšnacž, a teho bescze wobelhač. A Esaw, jeho bratr bě so prózowač, so by džiwinu ja nana nałojit a bě so mucžny domoj wrócził, a teho bě sjebač. A Boha w njebjesach, kiž bě i Abrahamom rěčal a kiž je tač šwjaty, so je jemu kóždy hrěch hrosnosč, teho bescze se šwojim hrěchom srudžil, Wo wšchem tym rěčesche i njemu snutskowny głobš šwedomnja; a hdyž jeho kamjen do głowy czisčesche, dha czisčesche ike šwedomje na jeho wutrobu kaž czežke želeso. Haj, tam na polu ležesche jara srudny czełanz, kiž je šebi šnano pschi šebi pschač, so by bórny wušnył a rano wjazny nje-wozucził. Tola

2. Bóh jemu rjenje pomhašche.

Na pucž šebi ludžo husto wjele šobu bjeru. Dotho šebi pschemyšlujaj, sčto mēli šobu wšacž, a škóncžnje šu to najwážnische šabyli, njenujžy šwojeho Boha. Drusy sašo storo ničžo šobu nimaju, hacž šwój pucžowarški kij, a maju tola wšcho, sčtož trjebaju; pschetož woni šebi we wěrje šwojeho Boha šobu wosmu. Tón pač w prawym czašu pokaze, so je i nim wopravdže šobu šchoł. Tajki pucžowar bescze Jakub. S czeho dha pač wemy, so je šebi wón Boha na šwój pucž šobu wšaf, hdyž to tola w našim tekse nješči? To nam jeho šón praji. Sta šo pač, jako spascze, džjesche šo jemu a wón widžesche Boha, kiž hórach na njebjesach stejesche. S wjetscha šo nam wošnje njenujžy to šjewi, na czož šuny šebi wo dnjo wošebje žiwje myšlili. Na Boha bě spominač, hdyž po wobcežnym pucžu šupascze, so by wón i nim šobu šchoł. Na Boha bě spominač, hdyž šlónzo šo šhowacž widžesche, so by wón wot njeho njewotstupil. Na Boha bě spominač, prjedy hacž woczi šandželi, so by wón šwojej woczi nad nim wotewrjenej džeržal. A duž jeho tež nětko wošnje widži. Wón bě šebi Boha na šwój pucž do zušby šobu wšaf. Derje kóždemu, kiž runje tač cžini! To je wjazny winojte, hacž móščen polna pjenjes abo hóršcž porucžazny listow abo druge podobne wěžy. Bóh pač je Jakubej tež krašnje pomhač. Rēbl stejesche na šemi, kiž se šwojim šlónzom hacž do njebjes došahasche. Ach, tač dalok šdadža šo nam tola njebjeska wot šemje bheč! My mamy šo tu i šhorosčemi a wšchnosčemi bēdžicž. Tam hórach pač šu njebjeska, hdyž šo žana šylša njeroni. Ale wone šo nam šdadža wot naš tač šwalene bheč, jako bchmy do nich ženje pschišč njemohli. Tam hórach šu te mēštna tny šwjatny we dołonjany šbóžny šwētle a my tu delkach brodžimny psches wulke hrěchi. Kač dha móže ja naš pucž do njebjes bheč? Wodobne myšle je šnano tež Jakub mēł, jako jeho głowa na twjerdym kamjenju ležesche. Duž jemu jeho šón wotmolwi: Rē, nē, pucž do njebjes tu je, a tež ja tebe. Kaž jandželjo po rēblu, tač šhodžisč ty w šwojich modlitwach horje i Bohu, a hdyž budže twój czaš dołonjany a ty šy šo i Bohu džeržal, dha pšpli, jandželjo Boži, i njebjes po twuju duschu pschišču a ponješu ju horje do njebjes. Sdy budžichu wotolni ludžo psched Jakuba nanohyli škoto a šlěbro a sčtož mējachy, dha by to ničžo njebyło pornjo temu šbožu, kiž jemu tutón šón posticzi.

A hórach stejesche Bóh. Mējesche wón wótrny mjecž we ružy abo wótre šlowa na jashku, so by Jakuba pošostal? Ša-šlužil šebi tutón to budžische. Ale nē! My njewemy, kajleho je Jakub jeho tehdy widžal. Ale ta mikosč, kiž i jeho šlowo

klincešesche, je šo jemu tež i jeho woblicža blyšcžika. A wón pocza rěčecž: Ja šym tón šnjes, Abrahama twojeho wótrza Bóh, a Šaaka Bóh; tón kraj, na kotrymž ty ležisč, čžu ja tebi a twojemu šymjenju dacž. Šajke to wotmolwojenje! S domu cžefasche a šebi myšlesche, so šo šnano ženje wjazny do domu njewróczi a so tam na njeho šabudu. A nětko šhoni, so dyrbjescze niz jeno jeho nanowy dom, ale tón žny wulki kraj jemu a jeho džecžom šlushecž. Dale Bóh rěčesche: W twojim šymjenju budža požohnowane wšhitke ludy na šemi. Jakub drje hišcže njewjedžische, so šo i jeho džeczi Šhrystuš narodži. Ale to tola pšnacwasche, so budže wón pschi wšchěch šwojich hrěchach a so budža jeho džeczi druhim ludžom ja žohnowanje. Kač ma tole Bože šlowo tež ja naš rjany-troscht! Ty móžesč jara hubjeny, wot ludži šazpity a šanicžowany a tež i hrěchom wopluskany bheč. Jeno so šo i Bohu džeržisč, dha Bóh tež twoje njesbožo do šboža wobroczi, so šam šbože docžafasč a so šy hišcže druhim žórko luteho žohnowanja. Tajke pšnacže je rjana wofšchemjaza hwešda nad nozu twojeho tukhwilneho cžerpjenja.

A na pošledku šašwēczi Bóh Jakubej hišcže jašnu šwēžu a štaji ju jemu na jeho cžmowy pucž; pschetož wón džesche: Ja šym i tobu a čžu cze šwarnowacž, hdyž ty pocžehnjesč, a čžu cze sašo pschitwjesč do tuteho kraja. Móžesche dha sčto na šwēcze cžmowische bheč, hacž Jakubowy pschichod? Šuščina ležesche njes Palestinu a Šaranom a w nej šafachu rubježnyž na šamotneho drohowarja. A w Šaranje bě drje pschecželstwo. Ale bě hišcže žiwe? A kač teho pschitwosnje, kiž i hrěchami wobceženy do jich doma pschišč? Kač šmēje šo pola njeho? Njebudža tam bórny sa njeho row rycž? Ščtož je hdy podobny pucž cžinicž mēł, tón drje rošny, sčto je Jakub tehdy w šwojej wutrobje cžuk. Haj, do luteje cžmy Jakub hladasche. Bože šlubjenje pač, so wón i nim šobu pōndže, so jeho šwarnuje a so jeho sašo domoj dowjedže, to sestorka wšchu cžmu do bokow, kaž šlónzo, i rašichich serjow narodžene, wšchu nōžnu cžmnošcž rošhoni. Duž drje ty rjefnjesč: Mi tež hubjeny pschichod hrosny. S bojosčžu do njeho hladam. Ach, so by tola Bóh tež še mni wošnje rěčal a mi šlubil, so nje šwarnuje! Šotom čžnył wšchu bojosčž pusčecžicž a šo tež psched najhóršim pschichodom štrachowal njebhch. Tola, sčto cžafasč na šony? Ty mašch něšcto šepšcheho a wšcžisčeho hacž šony; pschetož ty mašch bibliju. Ššhes nju rěči Bóh jašnischo a wšcžischo, hacž psches najžiwischi šón. A w nej šteji to krašne šlowo: Wofaj šo še mni w czašu teje nusy, dha čžu ja cze wumōž a ty dyrbišch nje šhwalicž. Wopomni to a džerž šo teho šlowa potom wšmi šwój kij a podaj šo na šwój pucž a budž na nim wješely a troschtny, a hdy bychu šo psched tobu hory powrócžake a tebe pohrjebacž čžyke!

Jakub džesche: Kač šwjate je to mēsto! Tu ničžo njeje hacž Boži dom a tu šu njebjeske wrota. Wón tuto mēsto šabył njeje ani w njesbožu ani w šbožu a dopomnjecze na njo je jemu czaš žiwjenja pschezo nowu mōž dalo, šo i šwojemu Bohu džeržecž.

Tež ty mašch tajke šwjate mēštna, kiž bēchu cži sa njebjeske wrota. Ta šštna, hdyž je cze twoja macž wótrzenasč wucžika, ta šhula, hdyž šu cži wo Šhrystušku powjedali, ta žyrczej, we kotrejž bu ššcženy a wērowany, to šmjertne kožo, hdyž šy sa jenym hladač, kiž i wotewrjenymi durjemi do njebjes džesche, ta cžicha komorka, hdyž šy i Bohom rěčal a hdyž je cži troschtny woliž do franjeneje wutrobny lač, to wšcho šu tajke šwjate mēštna, Bože domy a njebjeske wrota. Njesabudž jich! S dopomnjecza na nje lije šo tež do tebe mōž, so wostanjesč Bohu lube džecžo.

Šamjen.

J. Kř.

Wobrasny.

IV.

„Tak to Božim mjenje! tak dolho, Jurko! Daj žebni nětk tež žwjedženſki wobjed derje ſłodžec!“ S tutymi ſłowami dželi ſo Rowarjez Janſ wot Jurka, duzy ſ konfirmazije pſchi Rowarjez durčſkach.

„Daj, to Božim mjenje!“ wotmolwja Jurk, Jankej ruku ſawdajo; „a popoſdnju pſchińdžeſch ty najprjedy fe mni a potom ja du ſobu k wam!“

„Daj, tak činimoj! Tón džen čzemoj pěknje doſwjećic, kaž ſmój to tak rjenje ſapocžaloj!“ Janſ pſchihloſuje a ſo Ržežkarjez ſtarſchimaj, kotraž běſchtaj ſ Rowarjezami tež hač k durčſkam doſchloj, pſchiwobročiwſchi pſchitaji: „A wój, wujo a čzeta, pſchińdžetaj potom tež ſobu k nam, kaž ſmy to žebni hižo pſchi žrtwi prajili!“

„Wěſo, Ržežkarjo, ſo pſchińdžeſch!“ ſarčža Rowar, a macž ſobu pſchiwjedžeſch! Wupijemy ſchalku kſoſeja a pſchituhnjemy ſkibku thkanza, kotryž je naſcha macž k žwjedženſkemu dnjej napjeſka!“

„Daj, pſchińdžetaj wobaj, tak móžetaj hólzaj tež dlje hiſcheže rjenje hromadu byč a my žebni to a tamne hiſcheže doprajimoj“, tak pſchihloſuje Rowarjowa mužej.

„Daj, bórſy je wſcheho hromadžebyčza kónz; dže potom do zuſby!“ wowka, na konfirmadow hladajo pſchitaji.

So ſ Rowarjezami roſžohnujo, pſchilubiſchtaj Ržežkarjez mandželſkaj, ſo pſchińdžetaj ſobu. č

* * *

„Witaježe ſ Božeho ſłowa!“ ſtrowi na dworje džowka Martha, kotraž bě dom wobſtaraka. „A tebi, Janſ, wjele ſboža k tutemu dnjej! A nutſkach na blidže něſchto maſe ſa tebe!“

„Wjeſſch pomaj, Martha, a wutrobny džal ſa pſchecže a ſa wſcho!“ Janſ ſwjekeleſny ſ tymi ſwojimi ſažo ſtrowi. „Schtó tež to budže, macžerka?“ ſo macžerje praſcha do jſtrowy ſtupiwſchi. „D tak rjane!“ to ſamſnym woſomiku praji, wuhladawſchi na blidže kčžjazy pjeńčſk, tež někotre liſty tam ležachu.

„To je rjenje wot Marthy, ſo čzi tajke wjekele ſčini!“ pſchihloſuje Rowarjez nan. „Daj, to je. Wona wſchał je tež Janſka pomhala woczahnyč, hdyž tu nětko telko lět je!“ wowka rjektje.

„Tajku džowku hnydom ſažo njenamaſany, hdyž junu wot naž pónđe“, macž ſobu kſwali.

* * *

„Tak, Ržežkarjo, nětko ſmy jědli a pili! Nětko trubku tobaka a potom čzemy tak prawje rjenje žebni powjedacž“, džesche Rowar Ržežkarjez po kſoſeju jemu trubku poſkiczejo.

„Schtó tež to Wjekelež Hana dženkja čzini?“ ſo Jurk praſcha.

„A ſchto Winklerjez Pawoł a Korčmarjez Guſtav?“ ſo Janſ dale praſcha.

„Guſtav je drje domach pola ſtarſcheju; tant džed džesche“, rjekt Ržežkarjowa. „Pawoł, tón je hewał na wſchěch hoſdžikach, tón drje tež dženkja domach njebudže!“

„A pola Wjekelež je Haniny bratr, tón meſchčan, domoj pſchihſchot“, praji Ržežkar.

„A Wjekele njeje čzyl ſkoro ſobu kſemſchi hič“, Janſ pſchitaji.

„To drje bě Hana prawje ſrudna?“ ſo wowka wopraſcha.

„Wona prajeſche: To pónđu ſama. Ale wón wſchał je tola ſobu był. A hdyž ſ žrtwje won džěchnt, bě Hana tež žyle ſbožowna“, Janſ powjeda.

„Hdyž tón meſchčanſki bratr njeby tak lohkomyſlny był,

by ſo jedyn wjekelež moht, ſo ſmjeje Hana to meſče ſ najmjeńſcha jeneho dobreho ſnateho“, wowka ſkorži.

„D, Hana ſo wjekele na to žiwjenje to meſče“, mēni Jurk. „Tam budže ſo jej lubicž, wona praji, domach ſo jej tola wjazy njeubi.“

„Daj, wona ſo wjekele na to lohke meſčanſke džělo a na te wſchelaſe ſwjekeleſenja“, powjeda Janſ.

„Nó, nó, Janſ, kajke to wjekele budže ſa nju a ſa ſtareju Wjekelež, to žebni poſdžiwſcho ſažo prajimoj“, ſnapſchecžiw Rowar.

„A ſchto ty, Jurk? Wjekeleſch ſo na burſke džělo do Wonež?“ ſo Rowarjowa praſcha.

„Dw haj, lēpe to tola je hač do meſta, njech tež wot domu prjecž dhrbju“, bě wotmolwjenje.

„Ja wſchał dhrbju tola tež tam Rowarjez miſchtrej do Wjeſdołow“, Janſ Jurkej pſchiwoka. „Ale bojecž ſo to njetriebam. Rowarjez ſu duſchni a kſemſchi tež kſodža.“

„To Burež tež čzinja“, Ržežkarjowa praji, „a kaž ty, Janſ, ſmjeje tež naſch Jurk bibliju, ſpěwarſke a modlerſke knihe ſobu, a k namaj domoj pučž tež daloki njeje.“

„Daj, Jurk, to ſo nježelu popoſdnju druhdy tu wuhlada-
moj. A ja tež druhdy do Horjanskeho Božeho domu pſchińdu,
hdžež budžeſch ty ſkſchecž.“

„To je rjenje tak“, powučza wowka, „pſchede wſchēm pał njeſabudžetaj ženje to ſłowo „Spěwaj a džětaj“ a budžetaj wu-
dſonjerjej tuteho ſłowa, kaž knjeſ ſarač dženkja prajeſche. Po-
tom ſo ſamaj njeſebataj, ale ſmjejetaj, njech tež džěla a prózy
doſčž, tola wěrne a dobre wjekeleſenje! To móžu ja wamaj ſ mo-
jeho ſtareho žiwjenja wobſwědčicž, ſo Bóh tych ſwojich nje-
wopuſchězi, hdyž jeho nje wopuſchěza. Abo njeje tón dženkniſchi
džen ſa nje ſtaru wowku jedyn wjekele džen?“

„A wowka, ja mje tež!“ ſawoka Marſka, kotraž bě čziſche pſchi jenyh knihach kčžaka, „ja ſo wjekele na moju konfir-
maziju!“

„Bóh daj čzi tež jedyn tajki rjany džen!“ wowka ſdychny,
„a je-li jeho wola, ſpožčž, ſo bych jón tež wuhladaſa!“

Syma.

„Syma“ jeneho pſcheběha nětkle, niž hdyž won ſtupiwſch do
čzerſtweho powětra, ně, tón je nětkole miliſchi hač pſched 2 mēža-
zomaj. Sferje mohtla čze ſyma pſcheběhnyčž, hdyž ſtupiwſch
nětkle do jſtrowy, hdžež kſachle ſteja ale — wſabaju. Ně, ſyma
čze pſcheběhnye, hdyž žebni pomyſliſch na tutu ſymu, tu ſymu
1919—20, abo lēpe, hdyž žebni pomyſliſch na to, ſchtož je na-
ſchemu ludej tuta ſyma pſchinjeſka, ſchtož jemu hiſcheže pſchi-
hotuje, hdyž žebni pomyſliſch na to, ſo nam haſle na lětó a
to lēče tuto lětó woczki wotewri, ſo ſo dohladamy, ſchto wſcho
tuta ſyma nam je ſeſchłodžika. Nětkole to tak někotrhy hiſcheže
njedowidži, njedomyſli abo tež woboje nočze. Nětko bērnoto
a rěpy je ſo ſnicžiko a kſelko pižy! Kač wjele mjenje bu wuſchte
na khlěbowym žicže! Kač maſo role bu ſa na lētny byw a
džělo pſchihotowane! Nětko ſchſchody je tuta ſnēhowa ſyma na
naſymſkich bywach hižo nacžinika! To jeneho ſyma pſcheběhnye,
hdyž žebni na tule rataſiku nuſu pomyſliſch, a niž ſ tutej jenož
hroſy naſchemu ludej to nowe lětó, ně, tak ſ někotrej drugej
tež hiſcheže! Ale to by ſo wſcho hiſcheže ſnjeſčž hodžalo, njeby-li
naſchemu ludej tež hiſcheže ta ſnutſkowna ſyma a liwkoſčž tak
jara ſe ſmjertnym ſtrachom hroſyla! Naſch lud — abo ſo
lēpe prajimoj — wulki džěl luda, čze tola ſmjerſnyčž a hlodu
wumrjecž na čžele a na duſchi, doſelž ſwoju duſchu ſphtuje
ſhrěčž ſe ſmnytm wohnjom ſemſkeho a čžakneho, kotryž,
mēſto ſo by wohrjewal, ſferje wſyba, a doſelž ſwoju duſchu
naſpěza ſ lutym „Erſak“, kotryž je hubjeńſchi a ſchłodniſchi

hacž tón wójniski. Hdyž tu našch lud njebudže hinaš hospodaricež wo snutkowonim a swonkowonim, budže tuta syma ja taž někotreho hmyjertna syma se wschěmi scžěhwkami, kotrež směje ja cžaknosć a wěčność.

Šhubicž.

Hdyž wječor na dnju noweho lěta psches cžichu hažu džěch a wo hweće tam stejajeje latańje ho wobhladowach, stejese muž pschede muu, kiž ho wobrocžiwšchi na tón pucž pohlada, po kotrymž bě pschischoł. Bě ho hmydom strowžik a fastal. Jeho woblicžo bě kšutne a jeho wóczko hladajše stysknitwje a srudnje, j ruku pytaše wo saku, ale njebě nicžo wo nim: bě něšto se hwojeho jaka šhubit. Stysknitwje pytaše j woběmaj rukomaj wo drubich jasad, hacž hnano tam šhubjenu wěz njenamaka: njebě tam. Stejese a pschenyškli hěbi, hnano je hwoju wěz šhubit. Njemóžese pak žaneje wěstoseže namakacž, a pohlada srudnje na hwoj pucž do jady, na kotrymž wóz wotprečewasche

Tón muž pak je cžlowjek, kiž jara derje do přeněho dnja noweho lěta hlyšcha. Pschi durjach noweho lěta je hnano někotryžfuliž taž do jady hladajo stejal. Njejkny dha tež my ho nastróžili hwojeho sboža pschi sacžehnjenu je stareho do noweho lěta? Njejkny nicžo šhubili, hdyž na dohonyjany pucž hladamy? Njepobrachuje nam nicžo, hdyž wo hlybokošczi hwojeje wutrobny wscho pschepytamy? Njeje dha ho nam nicžo šhubito wot wjeheleje, hwojateje wěry, kotraž bě naš jumu napjelniša? Nicžo wot sbožnosće wo Bohu, wo kotrež běchmy něhdy taž sbožowne džěczi? Njeje dha ho nam hnano njewědomnje nicžo šhubito wot cžitoseže, šprawnosće a wěrnoseže našeje wutrobny? Nicžo wot sacžuteža teho troschta, so je nam Bóh kóždy cžak kliško? Njepobrachuje nam nicžo, sčtož psche wscho stysknitwje a dohke do jady hladanje sažo njedostanjemy? Ně, psches žane do jady hladanje, ani wróčenje, ale psches horjehladanje a dopředkabicže dostanjemy wscho sažo. Dyrbinny ho teho džeržecž, wo kotrymž David spěwa: „Tón Knjes je mój pastyr; na nicžim ja nusu njesměju.“

Zyrkej a stat.

„Psched lětom!“ taž nětkole wokoło noweho lěta husto prajimny, pschirunajo to dženknišche j tehdomnišchim. Psched lětom njemějachu tehdomnišchi móžnarjo nicžo wjazny wysche sa hwojčenje kšescžijanskich hwojđenjow, dženska je ta wěz sažo wjazny dowidženja a rosoma nabyła. Hodoowny cžakž bě „sawrjenu cžakž“, a hano hwojđen sjewjenja hysche lětko po starim waschuju hwojčichmy. Ssnadž njespołojne hłowcži k temu prajo: „Rückschritt“, „wopjecžiza“ — mēnimny, so lěpje prajimny: „wotkhorjenje“. Bóh daj, so nowe lěto nam a našchemu krajej hmyto pschinješč „dobre polěpschowanje“, haj „wustrowjenje“!

Tuto pschecže a jeho dopjeljenje je nam cžim nusnišche, dofelž našch lud hysche cžěžo khoru na hwojich stawach, tch jenotliwých cžlowjekach kaž zřych worschtach. A mjes tutymu khorosčemi njeje ta najmjenšcha a najmjenje straschna ta „litwosć“, a to teho dla, dofelž jich na nej khoru wjazny hacž hěbi to myšklich a hěbi to hami myškla — a to tež mjes tymi, kotřiz ho „zřkwinszy“ njenuja a tež hycž chzedža. Pschetož mjes tutymu pobrachuje to jara na sjatwym a šprawnym wusnawanju a wusnacžu hwojch j zřkwi, k wěry, k Bohu hamemu. A tajseje njeje nam dženska mjenje trěbne hacž psched lětom, hižo teho dla niz, dofelž je ho po wschěm sdacžu mjes njepschecžemi zřkwi organizacija sałožila, kotraž postupuje a wustupuje sa wustup j zřkwi. Duž pscheymy hěbi a hwojemu

ludaj ja nowe tež pschede wschěm wotkhorjenje wot tuteje „litwosće“, jeneje khorosće, kotruž ma tež biblija sa hmyerč straschnu. (Pschir. Sjewj. Jana 3, 15. 16.)

Š bliska a j daloka.

Wo Hodyju, tym hobo najstaršchim hrodžisčezu kšescžijanšceje zřkwi našeje Sužizy, je hěrbka studowaza młodžina njedželu po hodych rjany hěrbki hwojđen wuhotowaka, wěnowany dwojakemu pschede wschěm: wótczinzej Žmischkej a hěrbkemu ludaj. Džen 16. dezembra sarđženeho lěta. Bě ho sto lět minyło, so ho Žmisch narodži, kotryž bu wódcer a rješ hěrbkemu ludaj, pschede wschěm wo jeho 38 lětnym škutowanju wo Hodyju. Pschi rowje, ke kotremuž 12. dezembra 1897 hěrbki lud hwojeho Žaroměra Žmisch pschewodžese, wotně studowaza młodžina a j nej hěrbki lud džaknu nutrnosć, połožiwšchi jako šjawne šnamjo džaka kražny wěnz.

Potom scžehowasche hěrbki wječor, wěnowany hěrbkemu ludaj, k jeho šbudženju a šahorjenju, niz na něšto nowotarške a moderne, ně, sa něšto prastare, sa hwoje hycže, hwoju macžeršcžinu, sa hwoje najhwojčičke, sčtož bywa ludaj na tutej semi date. Sčtož ho posticžese, bě dobre, a pschitownych wopytowarjow wjele, duž tež wěseje wuspěch dale došaha, hacž jenz sa hmyny džěni, doniž ho studowazny a lud njedželachu, a sa pschichodny džěni, hdyž ho studowazny j džakom rosžohnowachu j hospodliwym Hodyjom, kotryž bě pschi šabawje studowazny kaž wopytowarjow j tym šwěkelit, so nam hižo šnatym spěwawjam a špěwackam pschidželi solo-spěwawžny, nowu nadžiju sa dalsch: hěrbke hwojđenje.

Něšto bě pschi wschěm k wobzarowanju, njenujžny, so šdalenym móžno njebě, do Hodyja pschicž, pschede wschěm duchownym niz, kotřiz maja njedželu dopołdnja Bohu hlyžbu a potom žaneho cžaha, — tež jedny dobytk nowych wobstejnosečow! (Nadrobnishe hladaj wo „Sserb. Row.“ cžo. 1.)

Dženit manny tež my Sserbjo nětko, j dawnych cžakow nadžiju wódcerjow hěrbkeho luda. Š 2. januarom tuteho lěta hny „Sserbske Rowiny“ jako dženk wyschke a chzedža wufhadžecž kóždy wschědny džěni a pschihhadžecž do domow, kaž daloko hysche Sserbjo bydla, a k njedželi tež j „Bomhaj Bóh“, kotrež móžesh hěbi j dženkow sa njedželstu pschitowu škajacž na póscže abo pola dowěrnikow. Dženit chze hycž wschědny pokasowar a wjednik na wschěch polach politiškeho, nabožneho, narodneho a hospodarškeho žiwjenja. A temu wón pschinoscha hantške wosjewjenja sa Budyške, Lubijske a Kamjenške hantške hejtmansktwo a sa pruske hěrbke wokrěby, kaž tež nawěschtki. Namakasch wo nim to, sčtož mēcz dyrbisch (hantške wosjewjenja), a sčtož dyrbjak mēcz (to najnowšche a najnusnišche j kraja a se hweća), a k temu wschitko wo macžernej rěczi a sa poměrnje mały pjenes (4,05 hr.) — kotryž nětkole taž hižo wjele winoshty njeje! — Dženit ham praji: „Telko ma šawěse kóždy, hano najkudšchi Sserb sa hwoj narod wysche!“ — a my njebychmy wjedželi, cžeho dla niz, je-li Sserb, Sserbowka.

Sakške hłowne mišionške towaršktwo je rosprawu wo hwojim 100lětnym jubileju wudało, kotryž ho wo septembri lošcheho lěta hwojčese. Tuta knižka je jara šajmatwa a pschinježe na 80 stronach nadrobnishe wo džěle a wo hwojđenju towaršktwa. Towaršktwo prošny, so bychu hěbi pschecželjo mišionšktwa mjes pohanami tutu knižku sa 1 hriwnu kupili, a j tym cžěže a tola taž nusne džělo towaršktwa podpjerali. Wona je pola knjesow duchowných dostacž.

Samolwity redaktor: šaraj **Wyrgeč** wo Mošacžach.

Čiškocžer a nakabnik: **M. Smoleč** wo Budyšcinje.